

Пожалиха за чуждо чужди хора;
Пожалиха за Ралица, за Ива,
Окаеха и старата му майка,
Погаткаха «ка' би?» и «кой ще бжде?»
Па скоро и забравиха. Една
Не го забрави старата му майка.
И наскоро, при пролѣтъ, се помина.
При синовъ гробъ отвори се и майчинъ.
Единъ до другъ тѣ лѣгнаха въ земята —
И на сърдцето Ралици. Злочеста,
Една за двама останà да жали,
На гробове имъ да реди.

Начесто

Западаше ѝ мисълъ за Стоичка;
Западаше ѝ — «Божичко, дали?!»
И морници побиваха я хладни.
(А самъ Стоичко, заради когото
И хората попушноваха нѣщо,
Слѣдъ Ивовата смъртъ, на два-три пѣти
Се по крѣчимѣ мѣрна — и безъ вѣсть
Подиръ това на нѣкъдѣ забѣгна).
Прѣзъ сълзи тя не видѣ пролѣтъта,
Въ тѣги не сѣти лѣтото какъ мина
И дойде есенъ. Есеньта доби тя
Момчана рожба — радостна сълза
Въвъ пороя на скърбнитѣ ѝ падна.

Дни минаха и много мина съ тѣхъ.
Живѣй сиротно съ своето сираче
Животъ неволенъ Ралица. Радѣй